

Sygn. akt IV Ca 607/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Anna Wrembel-Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Z. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 7 stycznia 2016 r. sygn. akt I C 2080/15 upr.

oddala apelację.

Anna Wrembel-Woźniak

Sygn. akt IV Ca 607/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 7 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w Legionowie oddalił powództwo wniesione przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. przeciwko Z. M. o zapłatę.

Apelację pod powyższego wyroku złożył powód. Wyrok zaskarżył w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 339 § 2 k.p.c. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 5.419,74 zł wraz z ustawowymi oraz umownymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 1.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji oraz o zwrot kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sprawa niniejsza z uwagi na przedmiot sporu oraz jego wartość rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim, zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach enumeratywnie wymienionych - na naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie dopuścił

się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. i nie popełnił błędów w istotnych dla sprawy ustaleniach faktycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego, zasadnie Sąd Rejonowy oddalił powództwo, albowiem powód nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości, istnienia wierzytelności oraz faktu przejścia dochodzonej w niniejszym postępowaniu wierzytelności z pierwotnego wierzyciela (...) Banku S.A. z siedzibą w W. – na jego rzecz.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż na gruncie procesu cywilnego strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek wykazania istnienia wierzytelności oraz jej wysokości, a także skutecznego dokonania cesji spoczywał na stronie powodowej, albowiem ta strona z faktu tego wywodziła swoje roszczenie o zapłatę.

Natomiast zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyprowadzić ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego i w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia wierzytelności oraz jej wysokości i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

Wbrew zarzutom skarżącego, nie ma podstaw dla uznania, by Sąd pierwszej instancji naruszył wymieniony w apelacji przepis art. 339 § 2 k.p.c..

Wskazać należy, iż Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu.

Jednocześnie zaś wymaga podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

W wypadku zaistnienia uzasadnionych wątpliwości lub stwierdzenia, że okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie zmierzają do obejścia prawa, sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe, o ile powód zgłosił dowody (art. 232 i 6 k.c.). Jeżeli powód dowodów nie zgłosił, sąd oddala powództwo.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż przedłożone do akt sprawy dokumenty nie stanowią dowodu istnienia dochodzonej wierzytelności ani jej wysokości. W szczególności istnienia dochodzonej wierzytelności nie dowodzi

dołączone zawiadomienie o dokonaniu sprzedaży wierzytelności (k.35). Powód nie wykazał ani, że pozwana podpisała umowę z pierwotnym wierzycielem, ani, że nie spłacała swojego zobowiązania, oraz w jakiej było ono wysokości.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego, nawet gdyby przyjąć, że skarżący wykazał, iż poprzedniemu wierzycielowi przysługiwało roszczenie w stosunku do pozwanej, to powództwo podlegałoby oddaleniu, albowiem nie wykazał on, aby nabył wierzytelność przeciwko pozwanej i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia w niniejszym postępowaniu. Podkreślić należy, że aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność.

Po pierwsze wskazać należy, iż do akt sprawy złożony został jedynie wyciąg z umowy przelewu wierzytelności (wybrane strony umowy), w którym brak części postanowień. Nie było zatem możliwe ustalenie treści całej umowy i wszystkich okoliczności dotyczących przejścia praw na nowego wierzyciela (k.13-14).

Ponadto, z przedstawionej umowy przelewu wierzytelności, wydruku stanowiącego automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności (k.34), zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności (k.35) oraz wezwania do zapłaty (k.36) nie wynika, by na ich podstawie (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeniósł na powoda prawo do wierzytelności w tytułu umowy pożyczki zawartej z pozwaną. Dokumenty ten nie potwierdzają, jakie wierzytelności i w jakiej kwocie nabył skarżący. Dołączony dopiero do apelacji dowód z Załącznika nr 1 do umowy rozporządzającej przelewu wierzytelności (k.61063) - Sąd Okręgowy pominął jako spóźniony na podstawie art. 381 k.p.c.

Reasumując, należy uznać, że zaskarżone rozstrzygnięcie jest prawidłowe, w pełni uzasadnione zarówno faktycznie jak i prawnie, a apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Anna Wrembel – Woźniak